

husker, af Provstiudvalgene, mulig hylder den Opfattelse. Om det kan tages som Vidnesbyrd om en Enstemmighed i Befolkningen, det turde dog være tvivlsomt. Jeg husker, at da vi f. Eks. ved Grundlovsforhandlingerne paaberaabte os en Adresse fra sønderjydske Arbejderforening, der talte mange Tusinde Medlemmer, og hvorefter de ønskede at have en betydelig lavere Valgretsalder, at beholde den demokratiske Valgretsalder, de havde faaet ved den tyske Revolution, lagde man ikke den fjerneste Vægt derpaa fra det ærede Medlems Side (*Kirkeministeren* [J. C. Christensen]: Det var Rigsdagen, der vedtog det enstemmigt!) Ja, Nedsættelsen af Udvalg ganske vist, men dermed er jo ikke sagt, at vi nu skal vedtage det. Jeg har maaske misforstaaet den højtærede Minister paa det Punkt, og saa beder jeg om en Undskyldning.

Men selv om der i den sønderjydske Befolkning skulde være et meget udbredt og maaske ogsaa enstemmigt Ønske om at bevare de Provstiudvalg, som man nu er vant til, vil jeg mene, at det ingenlunde er givet, at man skal overføre det paa hele den øvrige Kirke, og ihvorvel man bør søge at naa til saa ensartede Forhold som vel muligt, kan jeg ikke indse, at det paa dette Omraade skulde være nødvendigt at gaa til en fuldkommen Uniformering. Her, synes jeg, er et Punkt, hvor man godt i Sønderjylland, hvis man ønskede det, kunde beholde en særlig Ordning, uden at den danske Folkekirke skulde trække i samme Uniform. Jeg mener, at netop paa saadanne Omraader som dem, vi her beskæftiger os med, skal man have saa lidt Uniformitet som muligt, og jeg maa fremdeles trods den højtærede Ministers Protest sige, at man her efter min Mening søger at føre noget Preusseri — man kan tage det i daarlig eller i god Betydning, ganske som man vil — søger at føre noget preussisk ind i den danske folkekirkelige Udvikling. Den danske folkekirkelige Udvikling har haft sit ganske særlige Forløb, og der findes slet ikke noget Sidestykke dertil i noget andet Land. Den skotske Frikirke og alt, hvad dermed hører sammen, som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen drog frem forleden, er noget ganske for sig. De tyske og preussiske Forhold er noget ganske for sig, til dels ogsaa den svenske og norske Udvikling. Den danske kirkepolitiske Udvikling er noget ganske enestaaende, fuldkommen særpræget af Grundtvig og hele den Tradition, der med ham fulgte i det danske Folketing og ude i den danske Befolkning. I denne danske Udvikling ind-

blandes der nu et fremmedartet, et preussisk Element, derom nærer jeg aldeles ingen Tvivl, og det beklager jeg.

Den højtærede Kirkeminister indrømmede, at Lovteknikken i de forelagte Lovforslag vel ikke var fuldkommen — det saa ikke rigtig godt ud, men Herregud, sagde han. Det, jeg havde kritiseret, var, at man ved Loven om Præstelønninger udenfor København indførte Provstiudvalg i København og Frederiksberg; men, sagde den højtærede Kirkeminister, i 1919 fik vi en Præstelønningslov for Præster udenfor København, og den indførte i sin § 67 nogle Bestemmelser for København. Det er rigtigt. Men Kirkeministeren vil som gammel Skolelærer vide, at naar Hans ikke kan sin Lektie, kan det ikke nytte, at han siger, at Peter heller ikke kunde sin for et Par Aar siden — det hjælper ham ingenting. Og navnlig hjælper det ikke Hans, hvis det viser sig, at Peter kunde sin Lektie bedre for to Aar siden, end Hans nu paastaar for selv at slippe. Det, som skete i 1919, var, at der paa en Lønningslov for Præster udenfor København indførtes en Slutningsparagraf med nogle midlertidige Bestemmelser vedrørende Præstelønninger i København, nogle midlertidige Bestemmelser, der hurtigst muligt skulde afløses af endelige Bestemmelser, og dette skulde ske ved en Lov, hvortil Forslag skulde fremsættes i samme Samling; og et saadant Lovforslag blev fremsat og gennemført næste Foraar, saa disse midlertidige Bestemmelser i § 67 i Loven af 1919 gjaldt kun dette mellemgængende halve Aar. Det var i hvert Fald ret tilgiveligt, hvad Peter den Gang gjorde, det kan undskyldes; men hvad Hans — for ikke at sige Jens Christian — har gjort i dette Øjeblik, mener jeg hører til den Slags Ting, som ikke bør taales i et ordentlig lovteknisk Arbejde. Det glæder mig for øvrigt, at paa det andet Punkt, jeg kritiserede, nemlig § 43, det Punkt, hvor disse Lovforslag griber ind i Jordlovgivningen af 1919, har vi paa vor Side faaet en meget værdifuld Tilslutning, idet paa Husmandsforeningernes Møde forleden selve Venstres højtærede Formand, det ærede Medlem Hr. Brorsen, har sluttet sig til denne Kritik og har ønsket, at Ordningen fra 1919 maa opretholdes fuldt ud.

For øvrigt, kunde det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen finde Meningsforskelle mellem det ærede Medlem Hr. Povlsen og mig — hvad der i og for sig ikke er saa underligt, da vi tilhører to forskellige Partier —, saa maa jeg sige, at de Modsætninger, der er kommet frem indenfor Venstre, hans